

Sygn. akt V CSK 525/17

POSTANOWIENIE

Dnia 30 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej w O.

przeciwko Gminie O.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 marca 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w O.

z dnia 9 maja 2017 r., sygn. akt II Ca [...] /17,

1) odrzuca skargę kasacyjną w części odnoszącej się do rozstrzygnięcia o żądaniu zapłaty kwoty 9.436, 12 zł ;

2) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w zakresie rozstrzygnięcia o żądaniu zapłaty kwoty 70 933,00 zł ;

3) zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 2 700,00 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Niezbadanie na wcześniejszym etapie postępowania wartości przedmiotu zaskarżenia nie eliminuje możliwości weryfikacji prawidłowości wartości przedmiotu zaskarżenia podanej w skardze kasacyjnej. Sąd drugiej instancji oraz Sąd Najwyższy są uprawnione do sprawdzenia wartości przedmiotu zaskarżenia podanej w skardze kasacyjnej. Badanie wartości przedmiotu zaskarżenia podanej w skardze kasacyjnej ma na celu sprawdzenie, czy skarga kasacyjna jest dopuszczalna ze względu na wymaganą w art. 398² § 1 k.p.c. wartość zaskarżenia i nie może być utożsamiane ze sprawdzeniem wartości przedmiotu sporu (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 1997 r., III CKN 71/97 i 16 lutego 2012 r., III CZ 6/12).

Wyrok zaskarżony skargą kasacyjną został wydany w sprawie, która obejmowała dwie sprawy połączone do wspólnego rozpoznania tj. jedną o zapłatę kwoty 9.436,12 złotych i drugą, która dotyczyła powództwa o zapłatę kwoty 70.933 złotych. Skarżąca podając wartość przedmiotu zaskarżenia w skardze kasacyjnej zsumowała powyższe kwoty i wskazała, że wartość ta wynosi 80.369 złotych.

Podanie w taki sposób wartości przedmiotu zaskarżenia jest błędne. Należy podkreślić, że połączenie spraw w celu ich łącznego rozpoznania - na podstawie art. 219 k.p.c. - nie odbiera im samodzielnego charakteru; jest to zabieg techniczny, który nie prowadzi do powstania jednej nowej sprawy, nie pozbawia połączonych spraw ich odrębności i nie zmienia faktu, że łącznie rozpoznawane i rozstrzygane sprawy są nadal samodzielnymi sprawami. Zatem o dopuszczalności skargi kasacyjnej decyduje nie łączna wartość przedmiotu sporu czy zaskarżenia, ustalona jako suma wartości poszczególnych

połączonych spraw, lecz wartość przedmiotu zaskarżenia w każdej nich z osobna (por. m. in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 15 lutego 2008 r., I CZ 148/07, nie publ.; oraz z dnia 3 lutego 2012 r., I CZ 164/11, nie publ.).

Zgodnie z art. 398² § 1 k.p.c., skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych. Mając powyższe na względzie, należało uznać, że skarga kasacyjna co do rozstrzygnięcia o żądaniu zapłaty kwoty 9.436,12 złotych z uwagi na wartość przedmiotu zaskarżenia, która nie przekroczyła progu ustawowego, jako niedopuszczalna podlegała odrzuceniu (art. 398⁶ § 3 k.p.c.).

Przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zostały poddane badaniu jedynie co do rozstrzygnięcia o żądaniu zapłaty kwoty 70.933 złotych.

Skarżąca oparła wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na pierwszej i drugiej spośród przesłanek wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć charakter uniwersalny, co oznacza, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych, podobnych spraw. Chodzi przy tym o problem, którego wyjaśnienie jest konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), i także w związku z podstawą prawną zaskarżonego wyroku (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13 oraz z dnia 3 lutego 2012 r. I UK 271/11 - nie publ.). Konieczne jest przytoczenie argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Skarżący powinien nie tylko wskazać przepis prawa (materialnego lub procesowego), którego dotyczy zagadnienie, ale także przedstawić pogłębioną argumentację prawną w celu wykazania, że zagadnienie jest istotne, a jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia w jego sprawie (por. m.in. postanowienia

Sądu Najwyższego z dnia 23 sierpnia 2007 r., I UK 134/07 oraz z dnia 9 lutego 2011 r., III SK 41/10 - nie publ.).

Natomiast oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08, nie publ.; z dnia 28 marca 2007 r., sygn. akt II CSK 84/07, nie publ.).

Przedstawione przez skarżącą wątpliwości zostały ujęta w pytaniach: „Czy w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach kilka podmiotów, wymienionych w tym przepisie, jednocześnie może być uznanym za zobowiązanego lub uprawnionego względem konkretnej nieruchomości na której gromadzone są odpady komunalne?”; „Czy świadczenie usług publicznych przez gminę w postaci odbierania odpadów od właścicieli nieruchomości w oparciu o przepisy ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach jest wykonywaniem władzy publicznej, do której miałby zastosowanie art. 417 k.c. mimo przepisu art. 6s ww. ustawy w przypadku nie realizowanie tego obowiązku przez gminę?”; „Czy gmina realizując uprawnienie do określenia w regulaminie utrzymania czystości i porządku w gminie, warunków rozmieszczenia pojemników ma prawo w związku ze szczegółowym określeniem sposobu i zakresu świadczonych usług w zakresie odbierania odpadów, nałożyć na właścicieli nieruchomości obowiązek zapewnienia dostępu do pojemników z odpadami w taki sposób aby umożliwić gminie szybki i bezpieczny odbiór odpadów w dniu wywozu?”. Skarżąca wskazała na potrzebę wykładni art. 4 ust. 2 pkt 2, art. 5 ust. 1 pkt 1, 3, 3b, i 5, art. 6r ust. 2 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2017 r., poz. 1289, z późn. zm.; dalej: u.c.p.g.) w zakresie obowiązków właścicieli nieruchomości, na których powstają odpady oraz zakresu odpowiedzialności gminy zobowiązanej do

odbierania odpadów z tego terenu w związku z realizacją warunków rozmieszczenia na nim pojemników z odpadami celem umożliwienia ich odbioru przez gminę oraz potrzebę wykładni art. 6s powyższej ustawy.

Argumentacja zawarta w skardze kasacyjnej nie wskazuje na występowanie odmiennych ocen prezentowanego problemu oraz na to, że przepisy dotyczące tej problematyki nie doczekały się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Skarżąca nie przytoczyła orzecznictwa, z którego jej zdaniem wynikałyby jakiegokolwiek rozbieżności dotyczące przedstawionej problematyki. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 38/08, nie publ.; z dnia 14 grudnia 2004 r., sygn. akt II CZ 142/04, nie publ.; z dnia 20 października 2016 r., I PK 59/16, nie publ.).

Ponadto wypada przypomnieć, że - stosownie do art. 398³ § 3 k.p.c. - podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów.

Mając powyższe na uwadze nie można przyjąć, że przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zostały w sposób właściwy wykazane.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

jw

a.ł.